

Questionari

(per a un treball personal o en grup)

Llegim el pròleg de l'evangeli de sant Joan (1,1-18) i adonem-nos amb quin llenguatge, tan diferent de Mateu i Lluc, expressa el misteri del naixement de Jesús: Paraula de Déu, Verb de Déu... i Emmanuel, Salvador, Messies, Senyor...

- ◆ ¿Què ens diuen tots aquests noms?
- ◆ ¿Per què l'evangelista Marc no ens en diu res?

Llegim Lluc 24,13-35: els deixebles d'Emmaús. Adonem-nos com Jesús respecta i acompanya el procés interior dels deixebles.

- ◆ ¿Com han viscut els deixebles la mort de Jesús?
- ◆ ¿Com acullen la paraula d'aquest caminant, els deixebles "els ulls dels quals eren incapaços de reconèixer-lo"? ¿Com l'acollim nosaltres?
- ◆ ¿Què esdevé als deixebles quan "prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava"? ¿Què ens esdevé en cada Eucaristia dominical?
- ◆ ¿Som també, nosaltres, testimonis i deixebles del Crist Vivent?

Podem pregar amb el cant: "Jesucrist és el mateix..." (MD 128)

Credo nicenoconstantinopolità (Credo llarg)

...I en un sol Senyor Jesucrist, Fill Unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles. Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu veritable nascut del Déu veritable, engendrat, no pas creat, de la mateixa naturalesa del Pare; per ell tota cosa fou creada. El qual per nosaltres, els homes, i per la nostra salvació, davallà del cel. I, per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de la Verge Maria, i es féu home. Crucificat després per nosaltres sota el poder de Ponç Pilat; patí i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escripures, i se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare. I tornarà gloriós a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi...

Símbol dels Apòstols (Credo breu)

...I en Jesucrist, únic Fill seu i Senyor nostre; el qual fou concebut per obra de l'Esperit Sant, nasqué de Maria Verge; patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat; davallà als inferns, ressuscità el tercer dia d'entre els morts; se'n pujà al cel, seu a la dreta de Déu, Pare totpoderós; i d'allí ha de venir a judicar els vius i els morts...

El Credo - 2

CREC EN UN SOL SENYOR, JESUCRIST

La transmissió de la fe cristiana és, primerament, anunciar Jesucrist, per conduir a creure-hi. Des del començament, els deixebles tenien el desig fervent d'anunciar Crist: «Nosaltres no podem pas deixar de dir el que hem vist i sentit» (Fets dels Apòstols 4,20). I invitaven els homes de tots els temps a entrar en el goig de la seva comunió amb el Crist (...). D'aquest coneixement amorós de Crist en surt el desig d'anunciar-lo, d'evangelitzar i de conduir els altres al «sí» de la fe en Jesucrist. Però al mateix temps es fa sentir la

necessitat de conèixer sempre millor aquesta fe (*Catecisme de l'Església Catòlica*, núms. 425.429).

Jesucrist. El nom «Jesucrist», està format per dues paraules: Jesús i Crist. Quan les ajuntem, són la més breu i més bella confessió de fe, perquè volem dir que: Jesús de Natzaret (home com nosaltres) és el Crist (paraula grega que tradueix la paraula hebrea "Messies" i que vol dir l'Ungit, l'Escollit de Déu, l'Esperat). Amb un tret diem que és home i Déu, home i Fill de Déu.

La primitiva comunitat cristiana és la que, amb la llum de l'Esperit Sant, inaugura aquesta expressió que tant estimem: Jesucrist! Sant Pau ens diu que res no es pot comparar «amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor» (carta als Filipencs 3,8).

Durant l'any litúrgic, l'any cristià, que sempre és l'any de la fe, celebrem dues festes que ens porten, d'una manera especial, la memòria de Jesús el Crist, el nostre Senyor i Salvador: Nadal i Pasqua.

Són les festes per excel·lència en què celebrem la bondat i l'amor de Déu, manifestats en Jesús de Natzaret, nascut humilment en un pessebre, nascut de Maria (a qui, amb raó, anomenem Mare de Déu), i mort ignominiosament en una creu.

Déu fet home. Diu l'evangelista sant Lluc: «Mentre eren allà [a Maria] se li van complir els dies, i va néixer el seu fill primogènit» (2,6). I sant Mateu: «Josep, fill de David... [Maria] tindrà un fill, i li posarà el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble» (1,20-21). I sant Joan: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres, i hem contemplat la seva glòria, glòria que ha rebut com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (1,14). I sant Pau: «... quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona, nascut sota la Llei...» (carta als Gàlates 4,4).

Tots aquests textos expressen la bellesa del misteri que, amb una paraula sàvia, anomenem l'ENCARNACIÓ: Déu es fa carn, es fa home, es fa un de nosaltres, entra a la nostra història, per a salvar-la.

Amb paraules més planeres, que els nens canten a cor, ho diu un cant nadalesc (de Mn. Albert Taulé): «Déu se'ns acosta, Déu ens visita, Déu es fa home: Això és Nadal!».

I la tradició n'ha fet una festa popular, enriquida amb mil poemes, amb mil nadales i amb un estol d'àngels que il·luminen la nit de Nadal.

El Regne de Déu. L'infant de Nadal creixerà en el silenci de la fusteria de Natzaret, fins que l'Esperit de Déu el menarà a fer l'anunci del Regne de Déu: Déu vol ser en el cor de cada home i de cada dona, de manera que, empesos per l'amor de Déu, visquin tots com a germans, fills del Pare del cel, que fa sortir el sol per a bons i dolents. Un Regnat d'amor i de pau per a tothom, més enllà de qualsevol norma.

Tot el que Jesús va dir i va fer durant la seva vida pública, les seves paraules i els seus signes, són «la bona nova» (l'evangeli) del Regne de Déu que Jesús anuncia i comença a fer realitat. Els evangelistes ens acompanyen i ens descobren (a través de discursos, paràboles, miracles... i l'encuentre amb la gent i sobretot dels deixebles) la grandesa de la persona de Jesús, tan a prop dels febles i tan crític amb els poderosos.

Mort i ressuscitat. Els poderosos d'aquell temps no van resistir la força del missatge renovador de Jesús, que subvertia molts dels valors que sustentaven el poder religiós i polític que dominava aquella societat.

Jesús es va mantenir sempre fidel a l'anunci del Regne de Déu, el nucli del qual és l'amor a Déu i l'amor als altres. I aquesta fidelitat el va portar, sota el govern de Ponç Pilat, a la passió i mort, una mort sagnant i cruenta, una mort innocent.

I nosaltres creiem que la creu és el cim de l'amor i la fidelitat de Jesús a la voluntat del Pare, que el ressuscita, li dona vida per sempre, li dona la raó de tot el que ha fet i ha dit, l'asseu a la seva dreta i el constitueix en Rei de l'univers i Jutge misericordiós.

Cada Divendres Sant contemplem l'amor i la fidelitat que duen Jesús a la creu. Una creu que podem besar, però sobretot una creu que hem de portar.

Els evangelis ens aporten dos senyals: la tomba buida i les aparicions del Ressuscitat, que ens donen a entendre que ha començat un temps nou, en el qual el Ressuscitat es fa company de camí (com als deixebles d'Emaús) i serà amb nosaltres fins a la fi del món.

A la Vetlla Pasqual, la flama del ciri pasqual encén la fe en el Crist Vivent en cadascun dels nostres cors, perquè enmig del món siguem testimonis de la Vida Nova que ens ha guanyat Jesús el Crist, morint i ressuscitant.

Aquesta és la fe que professem en Crist, Senyor nostre. Amén.

Aquesta és la fe que professem una i mil vegades en cada Eucaristia, sobretot a l'Eucaristia dominical: Jesucrist, Paraula de Vida; Jesucrist, Pa de Vida, per a la vida del món. «Amén. Vine, Senyor Jesús!»